

Durmuş Hocaoğlu

Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı: VI

Muhalif, Yıl: 1., Sayı: 38., 06.10.2000-12.10.2000., s.14-15

Durmuş Hocaoğlu, *Muhalif* Yazıları Sıra No: 35

Künye:

- Hocaoğlu, Durmuş., “Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı: VI”. *Muhalif*, Yıl: 1., Sayı: 38., 06.10.2000-12.10.2000., s.14-15

Artık bu yazının sonuna düğüm atmaya yaklaşmaktayız. Bu maksatla, şu suâller üzerinde tefekkür etmemiz îcap etmektedir:

1°: Bu yazıdan, *Türk Milliyetçiliği'nin siyâsîleşmemesi gerektiği* gibi bir netîce-i elîme mi hâsıl olmaktadır?

2°: Bu iflâs bundan sonrası için siyâsîleşme yolunda kesin bir son mudur, veya olmalı mıdır; yâni: STM için siyâsîleşme yolu kapanmış mıdır, ya da kapanmalı mıdır;

3°: İflâs zarûrî midir, ârızî mi; konjonktürel midir, strüktürel mi, prensipal mi?

★ ★ ★

Önce birincisine eğilelim:

Türk Milliyetçiliği siyâsîleşmemeli mi idi?

Bu sorunun cevabı, hiç tereddütsüz, kestirmeden ve kat'î bir cevap olarak “kesinlikle hayır!”dır. Evet: Elbette ve muhakkak, Türk Milliyetçiliği siyâsîleşmeli idi; prensip olarak, doğrusu budur.

Çünkü, bilinmesi mutlaka elzemdir ki, hemen-hemen her türlü içtimâî ve beşerî faâliyet, doğrudan veya dolaylı, alenî veya zımnî, aktif veya pasif, mutlaka birşekilde veya muhtelif şekillerde, aynı zamanda siyâsî bir karakter de taşır; Kültürel Faâliyetler ve binnetice Kültürel Milliyetçilik dahi öyledir. Ve kezâ taşımalıdır da; çünkü, meseleye en geniş kontekstte eğilindiğinde, görülecektir ki, her türlü faâliyet, istense de istenmese de mutlaka ve behemehâl bir *cemiyet içerisinde* icrâ edilmektedir; “cemiyet içerisinde olmak” ise — Cemiyet demek, en basitinden en karmaşığına dek, Siyâset demek olduğuna binâen — yine birşekilde veya muhtelif şekillerde “siyâset içerisinde olmak” demektir. Bu sebeptendir ki, sistematik felsefenin en büyük isimleri olan Platon ve Aristoteles, İnsan'ı, “siyâsî hayvan” (Zoon Politikon) olarak tanımlamışlardır. Ve dahi yine bu sebeptendir ki, Siyâset Felsefesi'nin en önemli düsturlarından birisi de, ezcümle, şudur: *Siyâset yapmamak da bir tür siyâset yapmaktır ve fakat siyâset yapmanın en kötü şeklidir*. Beri yandan, meseleye daha dar ve özel kontekstte eğilindiğinde ise görülmezlik edilmeyecektir ki, bâhusus, “Milliyetçilik”, doğrudan ya da dolaylı, alenî veya zımnî, aktif veya pasif, bütün tür ve cinsleri ile, Siyâset'tir. Ancak, Milliyetçilik idesinin Siyâset vâdisindeki en kötü şekilleri, “**bilinçli olarak Siyâset'ten mutlak bir şekilde uzak durmak veya durmaya çalışmak**” ve diğer yandan da “**kötü siyâset yapmak**”tır.

İmdi; bilinçli olarak Siyâset'ten mutlak bir şekilde uzak durmak veya durmaya çalışmak, Molière'in Monsieur Jourdain'inin bilmeden nesir yapması gibi, bilmeden siyâset yapmaktır. Fakat en dehşet verici olanı, bilinçli olarak siyâset yaparken “kötü siyâset” yapmaktır.

Nasıl ki Hakikat'e, Doğru'ya, İyi'ye, Güzel'e vâsıl olmanın birden ziyâde yolu bulunabilirse, benzer şekilde, Yanlış'a, Eğri'ye, Kötü'ye ve Çirkin'e vâsıl olmanın da birden ziyâde yolu bulunabilir; benzer şekilde, İyi Siyâset'in olduğu gibi Kötü Siyâset'in de muhtelif yolları vardır. Fakat biz bugün burada buna temas etmeyi tehir ederek Türk Milliyetçiliği'nin siyâsîleşmeyle hatâ edip-etmediğini ele alacak, ve, bu konuda, bugün dahi yine hemen-hemen tamâmının altına imzâmı atmakta tereddüt etmeyeceğimiz bir makalemizi burada büyük nisbette iktibaslarla bulunarak mükerreren neşredek ve netîce olarak diyeceğiz ki:

1°: Türk Milliyetçiliği'nin siyâsîleşmesi bir zarûret idi ve bugün de böyledir;

2°: Binâenaleyh, Türk Milliyetçiliği siyâsîleşmeyle prensip îtibâriyle hatâlı veya yanlış değil, doğru bir tercihte bulunmuştur; prensip doğrudur, terkedilmemelidir.

3°: Ancak, bu konuda teori ve strateji îtibâriyle büyük hatâlar işlenmiş ve bu da İktidâr'a gelince İflâs'a sebebiyet vermiştir.

Bir zamanlar bu câmiada erbâbına mâlûm *muhtelif esbâba binâen* fellik-fellik dönüp-duran, sonra buralarda istikbal göremeyince reddeden ve bunu da ekseriyetle nezâketsizce yapan ve hattâ oturup bir de reddiyeler yazan; dahası, merhûmun kabrini ziyâret etme gibi mâsumâne bir teklifi dahi “ben o adamın mezarına gitmem” diye kabaca geri çeviren; sonra, “rant” gözükmeye yine erbâbına mâlûm *muhtelif esbâba binâen* tekrar fellik-fellik dönüp-durmaya başlayan samîmiyet katsayısı sıfır birkısımlarının yaptığı aksine; öğünmek ve enâniyet kastiyle söylemekte ise Cenâb-ı Bârî'nin kıblesini döndüresi, bu satırların nâçiz müellifi; Ülkücü ve gönül MHP'lisi olmuş ama hiçbir zaman “partili” olmamış ve şimdi ise defaatle deklare ettiği gibi “partisiz” olan ve bunu kesin bir hayat prensibi ittihaz edinen bu satırların nâçiz müellifi, tam ve kat'î bir samîmiyetle açıkça deklare eder ki: Türkiye'de Türk Milliyetçiliği'nin a-politik, sâfi bir kültür hareketi olmaktan çıkarılıp siyâsîleştirilmesinde en büyük emek ve şeref payı, her ne sûretle tenkîd edilirse edilsin, “*Sezar'ın hakkı Sezar'a*” hükmü muktezâsınca, kabul ve teslim edilmelidir ki, hiç şüphesiz, akım olarak Ülkücülük Hareketi'ne, siyâsî kurum olarak MHP'ye ve lider olarak da Alparslan Türkeş'e âittir. Ne var ki; düşünce tarihinde olduğu gibi siyâset tarihinde de birçok örneğinde görüldüğü üzere, bâzan bir fikre büyük hizmet eden kişi ve/ya müesseseler, zamanla, aynı fikrin gelişmesinin önünün tıkararak zarar da verebilmektedirler. Ve yine düşünce alanında olduğu gibi siyâset alanında da bu zararın önlenmesinin veya hafifletilmesinin en birinci yolu, eleştiri kanallarının açık tutulmasıdır.

Mezkûr yazının kaleme alındığı tarihte, merhum Türkeş'in henüz mezarının toprağı dahi kurumuş olmadığı için, eleştiri cihetine gidilmesi yersiz ve zamansız bulunmuş, bunun için zamanın geçmesi ve yüreklerin soğuması beklenmiştir. İşte, şimdi, kanâatimce, bu dönem artık gelmiştir. Azîz hâtırası önünde her zaman saygıyla eğildiğim ve kendisine Allah'tan rahmet ve mağfîret dilediğim bu yüce insan da dâhil olmak üzere, herkesin kritik edilmesinin şart olduğunu bir kere daha tekrar edecek ve şimdi sizlere, bu noktadan îtibâren bu haftaki yerimizin sonuna kadar, yeni birşeyler katmadan, Türk Milliyetçiliği'nin siyâsîleşmesi, cisimleşmesi hakkındaki genel kanâatlerimin bir hulâsası olmak üzere, söz konusu bu makalemin büyükçe bir kısmını iktibas ederek sunacağım [“Alparslan Türkeş ve Ülkücülük”, *Türk Yurdu.*, Haziran 1997, 7. Devre, Cilt: 17 (49), Sayı: 118 (479)., Dosya Başlığı: “Alparslan Türkeş” (Özel Sayı)., s.12-15]:

Ülkücülük, Türk Milliyetçiliği'nin çok özel ve en etkili, en önemli bir versiyonudur. Hattâ, bir adım daha ileri gidilerek denebilir ki, kelimenin tam ve gerçek anlamında hakikî Türk Milliyetçiliği, Ülkücülük'ten başkası değildir. Şurası muhakkaktır ki Ülkücülük boşlukta vücut bulmuş değildir; temelleri çok eskiye dayanmaktadır. Ancak bu hale gelişinde en büyük şeref payı, merhum Alparslan Türkeş'e aittir. Günümüzdeki şekli ve hâli ile, Ülkücülük'ün kurucusu Alparslan Türkeş ve Baba

Ocağı da MHP'dir. Ancak, burada bir tesbitte daha bulunmak gerekmektedir ki bu tesbiti belirtmemek, gerçeği yarım ifâde etmek demek olacaktır: Ülkücülük, ilginç bir "gelişme" göstererek kurucusunu aşmış ve bu sebeple de baba ocağına sığmaz olmuştur. Ülkücülük, Türkes'in şahsından da, MHP'den de daha büyük ve daha önemlidir. Bu hususun vurgulanması şu açıdan da hayâtî bir ehemmiyeti hâizdir: Bir ideyi, bir ideolojiyi, bir siyasî parti ile ve/veya bir şahıs ile özdeşleştirmek, **siyasî bir kabîlecilik** ya da **adam fetişizmi** demektir ki böyle bir davranış, o ideye veya ideolojiye dışarıdan yapılacak her türlü aleyhte müdâhaleden daha yıkıcı netîceler doğurur.

Ülkücülüğün, kurucusunu da, baba ocağını da aşmasını bir sıhhat alâmeti olarak telâkkî etmek îcap eder. Artık, "farklı içtihadlara sahip ülkücülükler", daha açık bir deyimle, tekil bir "**Ülkücülük**" yerine aynı öze bağlı, ama farklı içtihadlara dayalı çoğul "**Ülkücülükler**", gözü kapalı reddedilmesi mümkün olmayan fiilî bir vâkıa, bir realitedir. Bu durum, yani **özde birlik** fakat **ıctihadda farklılık**, bir sapma, dalâlet ve hele "hıyânet" olarak değil, tam tersine, sıhhat alâmeti, Ülkücülük'ün gelişmesi olarak yorumlanmalı; İctihâd'ı teşvîk eden, hattâ, hatâlı içtihâdı dahi "sevap" addeden temel akaad düstûru unutulmamalıdır."

★★★

Bu kısa yazıda, Alparslan Türkes'e hamâsî bir ağıt yakmaya değil, kısa ve öz olarak bu büyük adamın kurucusu, babası olduğu Ülkücülük'ün, diğeri adıyla, "**Ülkücülük Hareketi**"nin, yakın dönem Türk tarihindeki rolü, katkıları ve kazanımları özetlenmeye çalışılacaktır. Ülkücü Hareket'e **eleştirel bir yaklaşım** başka bir yazıya konu edilmek üzere burada tehir edilecektir."

★★★

"**Ülkücülük Hareketi**"nin, yakın dönem Türk tarihindeki rolü ve katkıları

....

• **Türk Milleti'nin ufku açılmış, tarihî ve coğrafi sıklık izale edilmiştir.**

Birinci Harp'ten sonra ülkemizde alevlenen milliyetçi düşünceler sıhhatli bir milliyetçilik akımı halini alamamış, kısa bir süre sonra ise batılılaşma yönündeki bilinçsizce davranışlar, Türk Milliyetçiliği'nin beslenme damarlarını tıkamaya başlamıştır. Özellikle Atatürk'ün ölümünden sonraki CHP istibdâdı döneminde hâkim bir hale gelmeye başlayan sol düşünce, millî olan herşeye karşı sırt çevirmeye başlamıştır./...

Bu sakat zihniyetin, ana hatlarıyla, şu şekilde tecellî ettiğini söyleyebiliriz:

Türklük bir bütün olarak algılanamamıştır. Bu bütünsüzlük ise iki ayrı vecheye sahiptir: Birincisi, Türk Tarihi'nin parçalanması, ikincisi Türk Coğrafyası'nın parçalanmasıdır. Buna göre, Türk Tarihi, esas itibarıyla Anadolu coğrafyası ile sınırlandırılmış, onun öncesi ve dışı adetâ reddedilmiştir. Hattâ daha da ileri gidilerek, "gerçek Türk Tarihi" Cumhuriyet'e indirgenmek sûretiyle, Anadoluçuluk fikri ön plana çıkartılmıştır. Böylece, Türkiye Cumhuriyeti devletinin 1923 yılında bir boşluktan vücut bulduğu şeklindeki paralojik bir anlayış yaygınlaşmaya başlamıştır. Bu zihniyet sapıklığının sağ ve sol versiyonları aynı kaynaktan beslenmiştir. Özellikle Nurettin Topçu okulunun Sağ Anadoluçuluk hareketi, Türk tarihini ve Türkiye'yi İslâmî olduğu vehmedilen mahallî-kabilevî değerler adına Anadolu'ya hapsetmeye çalışırken, Kübelecilik akımı ile beslenen Sol Anadoluçuluk ise Türk Tarihini ve Türkiye'yi bütünüyle Türklerin elinden almaya çalışmıştır./...

/.../ Ülkücü Hareket'in önemi kendisini burada göstermiştir. Ülkücülük, bir yandan Edirne ile Kars arasına sıkıştırılmış bir coğrafi sıklığı, diğeri yandan da Anadolu tarihi ile sınırlandırılmış bir tarihî sıklığı reddetmiş ve büyük bir ufuk yaratmış, bir aşılım, bir patlama yapmıştır. Bu patlama, bir yandan Türk Milleti'ne çok geniş bir tarih ve coğrafya ufku açarken, diğeri yandan da onun gerçek kimliğini ortaya koymuştur. Türk Milleti'nin bir halklar karmaşası olmadığı tezi, aynı zamanda "mozayik" doktrininin de önünü kesmiş ve parçalanmaların yolunu tıkamıştır.

Böylece, Türklüğün, Anadolu coğrafyası ve Anadolu-Türk tarihi ile sınırlandırılarak dejenere edilmesi önlenmiş, Anadolu'yu da kuşatan çok büyük bir coğrafyası ve Anadolu tarihini de ihata eden çok derin bir tarihsel boyutu olduğu fikri kabul ettirilmiş, bu fikir ancak Ülkücü Hareket sayesinde canlı tutulmuştur.

Bunun sonucu olarak, bütüncül ve kuşatıcı “**Dünya Türklüğü**” fikri hayatiyet kazanmış; Azeri, Türkmen, Kırgız v.b. gibi isimlerin zamanla ayrı birer millet haline inkılab ederek Dünya Türklüğü'nün parçalanması gibi tarih çapında dehşetli bir felaket önlenmiştir. Bu sebeple, Ülkücü Hareket'in, bütün dünya Türklüğünün kaderi üzerinde derin bir tesir icra etmiş olduğu söylenebilir.

- **Türkiye'nin bir “Türk devleti” olduğu fikri kitlelere yayılmış, kitleselleşmiştir.**

Cumhuriyet'in başlangıcında güçlenen Türk Milliyetçiliği idesinin zamanla sönmeye ve dejenereye edilmeye yüz tutmasının, Türkiye'nin niteliği ve kimliği üzerinde bir tartışma doğmasına da yol açması kaçınılmaz olmuştur. Bu tartışma, Türk Devleti'nin “kimin devleti” olduğu şekline dönüşmeye başlamıştır ki bu, açıkça, Türk Devleti'nin sinsice Türklerin elinden alınması sonucuna doğru bir gidiş hasıl etmeye başlamıştır. İşte bu noktada Ülkücü Hareket, Türkiye'nin bir “Türk devleti” fikrini gündeme getirmek sûretiyle tarih çapında büyük bir misyon ifa etmiş bulunmaktadır.

/....

- **Türk Milliyetçiliği Siyasîleştirilmiştir.**

Türk Milliyetçiliği'nin sâdece “entellektüel bir kültür hareketi” olarak kadükleşmesi, boğulması önlenmiş, Türk Milliyetçiliği siyasîleştirilmiş, siyasî bir güç olmuştur.

Ülkücü Hareket'in en önemli ve kalıcı başarılarından ve hizmetlerinden birisi de, **Türk Milliyetçiliği'nin siyasîleştirilmesi** olmuştur./.../ Eğer Alpaslan Türkeş ve dâvâ arkadaşlarının bütün ömürlerini hebâ etmek bahasına Türk Milliyetçiliği idesini siyâset zemînine taşıma mücâdelesini olmasa idi, Türk Milliyetçiliği, Hayat ile bağları asgarî bir dereceye inmiş, soyut bir ideden başka birşey olmayacaktı./...

Ülkücü Hareket'in bir diğer başarısı da, Türkiye'de “**gençliğin siyâsete taşınması**” ve “**siyâsetin kitleselleşmesi**” hususlarındaki mücâdelesinin aldığı sonuçlar olmuştur. Bu itibarla, Ülkücü Hareket'in bu mücâdelesinin, Türkiye'ye bu bakımdan büyük ufuklar açmış olduğunu da belirtmek îcap etmektedir.

Siyaset'in kitleselleşmesi, Modernite'nin en önemli temellerinden birisidir. Modern toplumlarda siyâset, herkesin işidir. Çağdaş toplumun, yani “Sivil Toplum”un insanı, yani Çağdaş İnsan, aynı zamanda “siyasî insan” demektir. Bu sebeptendir ki, Ülkücü Hareket'in, Türkiye'nin sivilleşmesinde de önemli bir katkısı olduğunu kabul etmek gerekmektedir.

Ülkücü Hareket, Türk Milliyetçiliği'nin bütün Türkiye'de çok etkin bir ağırlığa ulaşmasını sağlamıştır./...

- **Ülkücü Hareket, Ulus-Devlet'in oluşma sürecinin hızlanmasına katkıda bulunmuştur.**

Ülkücü Hareket tarafından geliştirilen Türk Milliyetçiliği fikri, Türkiye'nin Ulus-Devlet sürecinin hızlanmasına da önemli katkılarda bulunmuştur. Modern devlet tipi olan Ulus-Devlet'in dayandığı temellerden birisi de “milliyetçilik”tir. Vakıa, burada söz konusu etmiş olduğumuz Modern Milliyetçilik, kendisini en yetkin bir şekilde, ancak sınıflaşmış toplumlarda izhar edebilmektedir ve Türkiye bu şartı sağlayabilmiş değildir, yani Ülkücü Hareket'in geliştirmiş olduğu Türk Milliyetçiliği bu itibarla tam anlamıyla Modern Milliyetçilik olarak addedilemez; ancak, bu milliyetçiliğin alt-yapısını hazırlamış olması büyük bir başarıdır ve Türkiye'nin tam anlamıyla modern bir ulus-devlet olma sürecini hızlandırmıştır.

• **Ülkücü Hareket, kendisine özgü bir milliyetçilik geliştirmiştir.**

Ülkücü Milliyetçilik’de, ırkçı, şoven, saldırgan bir Avrupa Milliyetçiliği veya kompleksli bir Üçüncü Dünya Milliyetçiliği reddedildiği gibi, İslâm’dan ve hattâ kutsal olan herşeyden arındırılmış bir Profan Milliyetçilik de reddedilmiştir.

Ülkücülük, birçok bakımlardan kendine has bir tezdır. Ülkücü Milliyetçiliği, şu milliyetçilik anlayışlarından önemli ölçüde ayrılmaktadır: Avrupaî Milliyetçilik, Üçüncü Dünya Milliyetçiliği, Kemalist Milliyetçilik. Ülkücü Milliyetçiliği, başlangıçta bunların her üçü ile de bazı yakınlıkları ve benzerlikleri bulunmasına karşılık, zaman içerisinde bir tekâmül seyri göstererek onlardan ayrılmıştır.

.../

Türk Milliyetçiliği’nin bu gelişme seyrinin, bilinçli bir şekilde daha da ileriye götürülmesi gerekmektedir. Tarih, Türk Milliyetçiliği’nin, onun en olgunu olan Ülkücülük’ün omuzlarına, bütün İslâm-Türk tarihinin karşılaşmış olduğu en zorlu problem olan Batı Problemi’ni çözmek ve Türk’ü Türk yapan, onun kimliğini şekillendiren en temel unsur olan İslâm’ı yeniden keşfederek kendisine alem yapmak görevini yüklemiştir.

• **Ülkücü Hareket, Türkiye’nin Afganistanlaşmasını önlemiştir.**

Ülkücü Hareket’in Türkiye’ye en büyük hizmeti, hiç şüphesiz ve tartışmasız, bu olmuştur: Vatan’ın bağına hançer dayandığında, o bahtı kara mâderi kurtarmak için sadece ülkücüler koşmuştur. Burada herkesçe bilinen bu konuyu yeniden bir daha ele alarak mâlûmu ilâm yapmak gereksizdir. Ancak, hulasaten söylenmesi gereken şudur:

Bir Türk atasözünde dendiği gibi, yağmurlar yağınca çatlaklar düzlenir. Kıssadan hisse: Aradan zaman geçince, nısyan ile mâlûl olan beşer hâfızası, mâzide yaşanmış birçok acı hatırayı, kötülüğü, hattâ ihaneti dahi unutup o günleri nostaljik bir sempati ile hatırlayabilir. Fakat, böyle birşey herkes için mâzur olabilse de bir ülkücü için olamaz. Bir ülkücü bunları unutamaz, unutma hakkına sahip değildir. Hepimiz o ateşten çemberin içinden geçerek geldik; o günler, bizler için, sırtımıza giydiğimiz ateşten bir gömlekti. Bugün kâbeleri çökmüş, putları yıkılmış olduğu için şaşkın ve ürkek, tırnakları ve dişleri sökülmiş olduğu için suya düşmüş fare yavrusu kadar zavallılaşmış komünistlerin, Türkiye’yi bir sovyet peyki haline getirmek üzere nasıl canavarlaşıp ellerini nasıl kana buladıkları unutulmamalıdır. İşte, o günlerin bir felâket ile sonuçlanması, ancak ve yalnız, ülkücülerin, Türk Milletinin bu en hassas duyargalarına sahip, en üst düzeydeki millet-sever ve vatan-sever evlatlarının, adetâ çağımızın sahabeleri olan bu neslin kanları ve canları bahasına verdiği mücadele ile önlenmiş oldu.

Ülkücülük, başka hiçbirşeyi olmasa dahi sadece bu hizmeti ile dahi erişilmez bir mevki kazanmıştır.

Bendeniz bunun, bu akıl almaz fedakârlığın birtek faktör ile açıklanabileceği kanâatındayım: **Ülkücülük, “millet-severlikte ve vatan-severlikte son sınır” demektir.**

